

Κώστας Παπαδάκης

Η διαρκής διαδοχή καθεστωτικών Προέδρων και πλειοψηφιών στο Δ.Σ. του Δ.Σ.Α. συνοδεύεται τα τελευταία χρόνια με την πλήρη κατάρρευση του κύριου θεσμικού και κοινωνικού χαρακτηριστικού του, αυτού με το οποίο τον γνώρισε η κοινωνία τις προηγούμενες δεκαετίες, του συλλογικού θεσμικού υπερασπιστή των κοινωνικών δικαιωμάτων και ελευθεριών. Η διαφορά είναι ότι, πριν από τις τελευταίες ηγεσίες, υπήρχαν Πρόεδροι συχνά ταυτισμένοι πολιτικά με τις αντίστοιχες κυβερνήσεις, πλην όμως το κύρος του Δ.Σ.Α. το κράτησαν ψηλά, επηρεαζόμενοι ίσως και από την εύστοχη και αποτελεσματική παρέμβαση ριζοσπαστικών φωνών της αντιπολίτευσης, έτσι ώστε αποτελούσε συχνό φαινόμενο ο Δ.Σ.Α. να στηλιτεύει οποιαδήποτε κρατική και δικαστική αυθαιρεσία, έστω και αν αυτό έβλαπτε πολιτικά την κυβέρνηση της πολιτικής προτίμησης του εκάστοτε Προέδρου του. Ήταν όμως αυτή η συμπεριφορά του Δ.Σ.Α. που κράτησε το κύρος του και το κύρος των ηγεσιών του ψηλά στο σώμα και στην κοινωνία, και τον έκανε σημείο αναφοράς ως **κέρβερο των δικαιωμάτων και ελευθεριών**.

Το χαρακτηριστικό αυτό έχει ατονήσει απόλυτα στη διάρκεια της τελευταίας θητείας του Δ.Σ., η οποία είναι παντελώς αμέτοχη σε σειρά μεθοδευμένων συστηματικών καθημερινών και κλιμακούμενων παραβιάσεων και αναιρέσεων δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών από την κυβέρνηση, όπως οι γνωστές νομοθετικές μεταβολές του καθεστώτος των διαδηλώσεων, η κατάργηση του Πανεπιστημιακού Ασύλου, η καθιέρωση Πανεπιστημιακής Αστυνομίας, η άκρατη αστυνομοκρατία και θεοποίηση της αστυνομικής βίας (ξεγυμνώματα, εισβολές σε μπαρ, κινηματογράφους, σπίτια, πανεπιστημιακές σχολές, ταράτσες κλπ), τα **βασανιστήρια** που επανειλημμένα έχουν καταγγελλθεί από κρατούμενους στη Γ.Α.Δ.Α., οι σκευωρίες σε βάρος διαδηλωτών και αγωνιστών, το **ξυλοκόπημα** νεολαίων σε πλατείες και η απροκάλυπτη απαγόρευση συναθροίσεων, η **βιομηχανία διώξεων**, δικών και προστίμων απέναντι σε αγωνιστές που επιχείρησαν να διαδηλώσουν, η βία που είχε ασκηθεί ακόμα και απέναντι σε δικηγόρους στη διάρκεια των κινητοποιήσεων για συμπαράσταση στην απεργία πείνας του Δημήτρη Κουφοντίνα, τη νομιμότητα του αιτήματος

του οποίου επισήμαναν όλοι οι αρμόδιοι φορείς, εκτός από τον Δ.Σ.Α.

Είναι τραγικό ότι ακόμα και σε χρόνια στα οποία η Ένωση Δικαστών και Εισαγγελέων, σωματείο ενός σώματος εγγενώς και παραδοσιακά συντηρητικού, διατηρεί σταθερά μια ριζοσπαστικοποιημένη ηγεσία που άντεξε, παρά τις άθλιες συντονισμένες πιέσεις της αντιπολίτευσης του δικαστικού συνδικαλιστικού (και εν γένει) μεσαίωνα και αποτελεί πραγματικό φάρο ελπίδας ενάντια στη δικαστική αυθαιρεσία **ο Δ.Σ.Α. να έχει καταντήσει χειρότερος** και από τον μεσαίωνα αυτόν.

Υποκλίνεται στον κυβερνητικό αυταρχισμό, τον οποίο ουδέποτε έχει καταγγείλει με αποτέλεσμα να συμβάλει στη γιγάντωση γιγαντώνεται της καθημερινής και εκτεταμένης του εξάπλωσης. Τα αντανakλαστικά του λειτουργούν αυτόματα μόνο όταν ο Ρουβίκωνας επισκέπτεται τα δικαστήρια.

Αντίθετα, καμαρώνει που διοργανώνει εθνικού περιεχομένου εκδηλώσεις, παρακαθήμενος με την πολιτική και πολιτειακή ηγεσία, την οποία θα έπρεπε να αντιπολιτεύεται και να πολεμά για τις συστηματικές και μεθοδευμένες επιλογές της, οι οποίες **καταστρέφουν** όχι μόνο τα δικαιώματα και τις ελευθερίες, αλλά και **τους ίδιους τους δικηγόρους**, αφού η συρρίκνωση των δικαιωμάτων και ελευθεριών προκαλεί, αλλά και προϋποθέτει, τη συρρίκνωση και επαγγελματική εξόντωση του υπερασπιστή τους.

Άφαντος κυριολεκτικά ο Δ.Σ.Α. υπήρξε και όλα τα χρόνια του αντιφασιστικού αγώνα, της **δίκης της ναζιστικής εγκληματικής οργάνωσης** και της καταδίκης της, αφού δεν θέλησε να συμβάλει ούτε στα στοιχειώδη, πχ στην επιτάχυνση της δίκης ή στη μεταφορά της στο Εφετείο από τον Κορυδαλλό, ενώ δεν έλειψαν και απαράδεκτες επί της ουσίας παρεμβάσεις του Προέδρου του, με απόψεις για διαχωρισμό των δικών κλπ, που ταυτίζονταν με την υπερασπιστική γραμμή των συνηγόρων της Χρυσής Αυγής.

Άφαντος και απέναντι στις πρόσφατες προκλήσεις των υπολειμμάτων της, αλλά και απέναντι στην αντιπροσφυγική υστερία, τις επαναπροωθήσεις, την επανειλημμένη και πολλαπλή καταπάτηση των δικαιωμάτων πολιτικού ασύλου και τις άθλιες συνθήκες διαμονής των προσφύγων, τον ρατσισμό και κάθε τι άλλο που οπλίζει ξανά τις φασιστικές συμμορίες. Αδιάφορος μπροστά στο ενδεχόμενο δίωξης του ηρωικού δικηγόρου της Σάμου επειδή υπέδειξε τις επαναπροωθήσεις διαψεύδοντας την κυβέρνηση.

Αλλά ακόμα και για όσους βλέπουν τον Δ.Σ.Α. περισσότερο ως ένα συνδικαλιστικό και λιγότερο ως ένα συλλογικό υπερασπιστικό φορέα, οι **επιδόσεις** του Δ.Σ.Α. όλα τα τελευταία

χρόνια είναι **πολύ χαμηλότερες** από τις στοιχειώδεις φιλοδοξίες τους:

Η δικηγορική ύλη έχει χαθεί, η αναλογικότητα ως κριτήριο προσδιορισμού των αμοιβών επίσης. Η ηγεσία του Δ.Σ.Α. επαίρεται για κατακτήσεις άνευ αντικειμένου, πχ ένορκες βεβαιώσεις, μια ακόμα εργασία που φέρνει μόνο ευθύνη αντί για αμοιβή στο δικηγόρο, και ελαφρύνει τα Ειρηνοδικεία από την αντίστοιχη υποχρέωση, χωρίς να έχει κανένα στρατηγικό στόχο, όραμα ή έστω τον παραμικρό προβληματισμό για το πώς αντιλαμβάνεται τη δικηγορία να εξελίσσεται στο μέλλον. Η μαχόμενη δικηγορία συμπιέζεται και συνθλίβεται κάτω από την καθημερινή αύξηση του κόστους της, με ένα ασφαλιστικό σύστημα εξοντωτικό, άδικο και χωρίς ουσιαστικές παροχές, που κρατά τους δικηγόρους μέχρι θανάτου στην άσκηση του επαγγέλματος, αφού υποχρεωτικό όριο εξόδου από τη δικηγορία δεν έχει καθιερωθεί, και σαν να μην φτάνει αυτό, με την πατέντα του 70%, παρέχεται η δυνατότητα στους υπερήλικες δικηγόρους να εξακολουθούν να δικηγορούν, εκτοπίζοντας κάθε ελπίδα από τους νέους δικηγόρους για να μουν στο προσκήνιο.

Αν κάποτε για ένα νέο δικηγόρο η προοπτική ήταν μετά από τα χρόνια της άσκησης και λίγα ακόμη, για την ολοκληρωμένη εκπαίδευση του, ήταν να ανοίξει ένα δικό του γραφείο, να βοηθείται από το μέρισμα και να συντηρείται από την καθημερινή δικηγορική ύλη που σήμερα νέμονται άλλα επαγγέλματα που ωφελήθηκαν από τις πολιτικές της κρίσης (π.χ. λογιστές, μηχανικοί), η προοπτική ενός νέου δικηγόρου σήμερα είναι να πρωταρχικά να αναζητά την έξοδο από την δικηγορία και όταν δεν το κατορθώνει να επαιτεί στις διαδικασίες της Νομικής Βοήθειας, εξαρτώντας την αμοιβή του από την έκθεση του Προέδρου του Δικαστηρίου, προς τον οποίον οφείλει, σύμφωνα με τη θεσμική του αποστολή, να συγκρούεται, ή να αναζητά πρόσκαιρες συνεργασίες σε κρατικοδίαιτες Μ.Κ.Ο. και να βρίσκεται κάθε εξάμηνο ή δωδεκάμηνο αντιμέτωπος ξανά με το φάσμα της ανεργίας, καθώς αποξενώνεται και από το καθημερινό αντικείμενο της μαχόμενης δικηγορίας όλο και περισσότερο. Η να ψάχνει πελάτες στις φυλακές και στην Ασφάλεια. Λίγο «καλύτερη» προοπτική νομίζουν ότι αποκτούν όσοι προσλαμβάνονται σε δικηγορικές εταιρείες, εισπρακτικές και τράπεζες, που πληθαίνουν όλο και περισσότερο όσον αφορά την ποσότητα της δικηγορικής ύλης που νέμονται και τον αριθμό των συνεργατών που εκμεταλλεύονται, όμως η ανάπτυξή τους είναι ιδιαίτερα επικίνδυνη, όχι μόνο για την απορρόφηση της δικηγορικής ύλης, αλλά για τον ίδιο τον έλεγχο του περιεχομένου της δικηγορίας και του τρόπου άσκησης της, εν τέλει για τον κοινωνικό ρόλο που διαδραματίζουν ενάντια στις λαϊκές τάξεις.

Ο Δ.Σ.Α. είναι φυσικά απών και από το καθήκον της επαγγελματικής κατοχύρωσης των δικηγόρων «συνεργατών», των νέων δικηγόρων και ασκουμένων, που εργάζονται κάτω από

άθλιες συνθήκες, με εξευτελιστικούς μισθούς, χωρίς κατοχύρωση ωραρίου, άδειας, επιδομάτων, αποζημίωσης απόλυσης κλπ. Και βέβαια σφυρίζει αδιάφορος απέναντι στις εκατοντάδες περιστατικών σεξουαλικών παρενοχλήσεων και βίας που έχουν αναδειχθεί, όπως με την έρευνα της Εναλλακτικής Παρέμβασης Δικηγόρων Αθήνας στο χώρο τους τελευταίους μήνες, επιτρέποντας τη διαιώνιση αυτού του καθεστώτος.

Όπως είναι φυσικό, αποδέκτες ωφελούμενοι όλης αυτής της συνδικαλιστικής αδράνειας του Δ.Σ.Α. είναι οι κυρίαρχοι στην αγορά εργασίας, δηλαδή οι εταιρείες των μεγαλοδικηγόρων, οι τράπεζες και τα γενικότερα καπιταλιστικά μορφώματα που απομυζούν τη δικηγορική εργασία και αντλούν υπεραξία από αυτήν, την στιγμή που το κόστος πρόσβασης στη «Δικαιοσύνη» (που ολοένα χάνει το χαρακτήρα της ως φορέα έννομης προστασίας και ενισχύει το χαρακτήρα της ως φορέα καταστολής), καθιστά απαγορευτική την άσκηση της μαχόμενης δικηγορίας, αφού είναι αδύνατο στο μέσο φτωχό εντολέα να επωμισθεί το οικονομικό της βάρος. Παράλληλα, ο Δ.Σ.Α. είναι ανύπαρκτος σε μια σειρά από αντιδραστικές μεταρρυθμίσεις και αλλαγές σε όλους του Κώδικες, στον Αστικό με την καθιέρωση της συνεπιμέλειας, στον Ποινικό με την λαϊκίστικη οπισθοδρόμηση, στον Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας με την κατάργηση της αμεσότητας της διαδικασίας και των εργατικών προνομίων στην Αναγκαστική Εκτέλεση κ.α. Ο Δ.Σ.Α. είναι παντελώς αμέτοχος και στην ατελείωτη διαδικασία τροποποίησης «για ψύλλου πήδημα» των Κωδίκων, μακροπρόθεσμων υποτίθεται νομοθετημάτων τα οποία τροποποιούνται συλλήβδην χωρίς καμία αντίσταση, επαυξάνοντας την τραγική γραφειοκρατική πολυνομία που υπάρχει στην Ελλάδα και επιτείνουν τα μεγέθη της ανασφάλειας δικαίου, που καθιστούν μαρτυρική τη ζωή του μαχόμενου δικηγόρου, ιδίως όποιου δεν περιορίζεται σε ένα και μόνο αντικείμενο ειδίκευσης. Αλλά ο περιορισμός σε ένα και μόνο αντικείμενο ειδίκευσης ουσιαστικά αλλοτριώνει τον δικηγόρο, αποστερεί το μεγαλύτερο πλεονέκτημα της δικηγορίας, που είναι η εποπτική σύλληψη της νομικής γνώσης και του τρόπου λειτουργίας της κοινωνίας, της εξουσίας και των έννομων σχέσεων μέσα από τη συνδυαστική θεώρηση του πλέγματος της νομοθεσίας, αλλά και επαγγελματικά του στερεί διεξόδους όταν το αντικείμενο «αιχμής», στο οποίο έχει ειδικευθεί, μεταβάλλεται.

Με την στάση τους αυτή οι ηγεσίες του Δ.Σ.Α. τον περιορίζουν σε ένα συντεχνιακό μικρομάγαζο αποτυχημένης διαχείρισης και αυτό, αφού δεν κάνει τίποτα άλλο την περίοδο της πανδημίας από το να ζητάει να μείνουν ανοιχτά τα δικαστήρια ενάντια στην λογική και στην ογκούμενη αύξηση των κρουσμάτων της πανδημίας και να διεκδικεί εκλιπαρώντας λίγες εκατοντάδες ευρώ για τους πληττόμενους δικηγόρους, αντί να οργανώνει κινητοποιήσεις και να διεκδικεί ουσιαστική και πλήρη αποζημίωση και απαλλαγή από φόρους και ασφαλιστικές εισφορές. Ο Δ.Σ.Α. είναι ακόμα απών στα καθημερινά προβλήματα, χωρίς

καμία παρέμβαση στο Πρωτοδικείο που έχει διαλυθεί, ανίκανος να αφαιρέσει ακόμα και τις λαμαρίνες από το Ειρηνοδικείο, χωρίς κανέναν έλεγχο στη μετάβαση στην ψηφιακή τους λειτουργία, χωρίς καμία ανάσχεση της παράλυσης της λειτουργίας της δικηγορικής καθημερινότητας έτσι όπως ήταν γνωστή και αποτελεσματική τα προηγούμενα χρόνια.

Κάτω από τις συνθήκες αυτές, η εκλογική συμπεριφορά του σώματος που διαμορφώνεται τα τελευταία χρόνια, ωθεί σταθερά ένα ποσοστό που αγγίζει το 50% στην επιλογή της αποχής, αφού δεν αισθάνεται την οποιαδήποτε προοπτική διεξόδου από την υπερνίκηση του ενός ή του άλλου υποψήφιου. Και έχει δίκιο όσον αφορά την μεγαλύτερη πλειοψηφία τους.

Ενώ μεγάλο μέρος αυτών που δεν απέχουν αλλά ψηφίζουν, υποκύπτει σε προσωπικές και επαγγελματικές πιέσεις, σκοπιμότητες και προσδοκίες, παρακάμπτει πολιτικά κριτήρια και στην ουσία απεμπολεί την ψήφο του υπέρ της σταυροδοσίας των εκάστοτε υποψηφίων που οι μηχανισμοί τους καταφέρνουν να τον χειραγωγήσουν. Και αποτέλεσμα όλων αυτών είναι η αέναη εναλλαγή καθεστωτικών υποψηφίων και συμβούλων, ασχέτως εάν η απώτερη πολιτική τους καταγωγή τους βρίσκει αντίθετους ή σύμφωνους με το εκάστοτε κυβερνών κόμμα.

Μια τέτοια διαδοχή προοιωνίζονται και οι φετινές εκλογές, αν το εκλογικό σώμα τις αντιμετωπίσει ως εκλογές ρουτίνας, όπως τα προηγούμενα χρόνια : Οκτώ υποψήφιοι Πρόεδροι του Δ.Σ.Α., από τους οποίους οι έξι καθεστωτικοί, ασχέτως εάν η κομματική τους ταυτότητα γράφει «ΝΕΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ» ή «ΚΙΝ.ΑΛ.», και δύο υποψήφιοι της Αριστεράς.

Το πραγματικό δίλημμα όμως δεν είναι η ψήφος μεταξύ των ικανότερων από τους καθεστωτικούς, αλλά αν το δικηγορικό εκλογικό σώμα θα επιλέξει καθεστωτική ή αντικαθεστωτική υποψηφιότητα. Το αληθινό δίλημμα είναι αν ο Δ.Σ.Α. θα επανέλθει στον αγωνιστικό και ένδοξο δρόμο που χάραξαν μεγάλες μορφές της υπεράσπισης των δικαιωμάτων και ελευθεριών μέσα και έξω από τα δικαστήρια, δημιουργώντας ιερές παρακαταθήκες και κάποιες φορές πληρώνοντας και με την ζωή τους την ίδια το τίμημα για την ανιδιοτελή υπερασπιστική δράση τους ή θα συνεχίσει στο δρόμο της υποβάθμισης και της ανυποληψίας.

Η διαχρονική ιστορία και δράση της Εναλλακτικής Παρέμβασης Δικηγόρων Αθήνας από το 1990 μέσα και έξω από το Δ.Σ. του Δ.Σ.Α, στις Γενικές Συνελεύσεις (κάποτε που γίνονταν), η ανάδειξη από την ίδρυσή της του ζητήματος των εργασιακών σχέσεων στους δικηγόρους και η πρωτοπόρα συμβολή της σε όλες τις κινητοποιήσεις των δικηγόρων ξεχωρίζει. Την υπηρέτησε και ο γράφων που εκλέχτηκε παλιότερα πέντε φορές μέλος του Δ.Σ. με το ψηφοδέλτιό της. Μαζί της, στη μάχη των εκλογών αυτών, ξεχωρίζει, βγαλμένη ομόφωνα από

τις διαδικασίες της η υποψηφιότητα του μέλους της Θανάση Καμπαγιάννη ως υποψήφιου προέδρου της. Είναι ο δικηγόρος που συνέβαλε καθοριστικά στην ποινική δίωξη, δίκη και καταδίκη της ναζιστικής εγκληματικής οργάνωσης «Χρυσή Αυγή», συνεπαίρνοντας και όλους τους υπόλοιπους συμμετέχοντες στην πολιτική αγωγή.

Είναι εκείνος που, ως μέλος του Δ.Σ. του Δ.Σ.Α., εκπροσωπώντας την Εναλλακτική Παρέμβαση ύστερα από εναλλαγή των συμβούλων της Θεόδωρου Συμεωνίδη και Δημήτρη Σαραφιανού το έτος 2020 (στη συνέχεια παραιτήθηκε και εκείνος και παραχώρησε την θέση του στην σημερινή μας Σύμβουλο, Αγγελική Σεραφείμ), διακρίθηκε με καθημερινές και εύστοχες παρεμβάσεις του τόσο στα θεσμικά, κοινωνικά και πολιτικά επίδικα της περιόδου, στην υπεράσπιση του δικαιώματος των συναθροίσεων ανακτώντας ένα μέρος της χαμένης αξιοπρέπειας του Δ.Σ.Α, όσο και στα συνδικαλιστικά του καθήκοντα, ιδίως την περίοδο της πανδημίας, με τις καθημερινές προσπάθειες ώθησης του Δικηγορικού Συλλόγου σε δυναμικές ριζοσπαστικές κινητοποιήσεις απέναντι στην κυβερνητική πολιτική για τη διεκδίκηση ουσιαστικών αποζημιώσεων και μέτρων προστασίας των δικηγόρων απέναντι στην κατάσταση που είχε διαμορφωθεί με την πανδημία.

Η καταξίωσή του στον δικηγορικό κόσμο και πολύ ευρύτερα, προκάλεσε ρωγμές και κλυδωνισμούς στην δικηγορική Αριστερά, αλλά αυτό δεν αρκεί. Οι ρωγμές και οι κλυδωνισμοί πρέπει να διεμβολίσουν και να διαπεράσουν το σύνολο του δικηγορικού εκλογικού σώματος, η συντριπτική πλειοψηφία του οποίου αποτελείται από την «μαρίδα» της δικηγορίας, τους μικρομεσαίους αυτοαπασχολούμενους, δικηγόρους, τους «συνεργάτες», τους νέους, τις γυναίκες. Όλοι αυτοί που η προοπτική τους στη δικηγορία είναι ζοφερή εξαιτίας όσων προαναφέρθηκαν, οφείλουμε να δώσουμε τη μάχη και στις δύο κάλπες (η ψήφος στη μία μόνο αυτοαναιρείται από κάθε τυχόν αναντίστοιχη επιλογή στην άλλη) και ώστε αυτές οι εκλογές, από εκλογές ρουτίνας, να εξελιχθούν σε εκλογές ανατροπής. Να αλλάξει η ηγεσία και η πλειοψηφία του Δ.Σ. του Δ.Σ.Α., για να μπορέσουμε να αλλάξουμε τα πάντα στο Σύλλογο και, ύστερα, στην κοινωνία γιατί αυτό έχουμε ανάγκη. Να διεκδικήσουμε να μείνουμε στη δικηγορία όλοι και όλες με αξιοπρέπεια. Να πούμε στον καθεστωτικό συνδικαλισμό ένα μεγάλο όχι που να αποτελεί σημείο αναφοράς για όλο αυτό το ταπεινωμένο «επιστημονικό προλεταριάτο» που για άλλη μία φορά βρίσκεται αντιμέτωπο με τον κίνδυνο του επαγγελματικού τους αφανισμού. Για αυτούς που μπήκαν στην δικηγορία έχοντας τις καλύτερες διαθέσεις να υπηρετήσουν την νομική επιστήμη, τα δικαιώματα και τις ελευθερίες και βρέθηκαν να αντιμετωπίζουν την πολλαπλή της εξόντωση με το ασφαλιστικό, το φορολογικό, την αφαίρεση της επαγγελματικής ύλης, την συνεχή αύξηση του κόστους της δικηγορίας, την ανυπαρξία κατοχύρωσης σχέσεων έμμισθης συνεργασίας μεταξύ δικηγόρων, το ανάχωμα της άσκησης να παραμένει μόνο και μόνο για να διώχνει

κόσμο από την δικηγορία και την συνεχή της απαξίωση και υποβάθμιση που οδηγεί μοιραία στην υπαλληλοποίηση και την απαλλοτρίωση του φιλολαϊκού, κοινωνικού και δημοκρατικού χαρακτήρα της.

Ένα μεγάλο όχι για όλους αυτούς που λειδωρήθηκαν τα προηγούμενα χρόνια ως το κίνημα της γραβάτας, επειδή απήργησαν το 2016 για έξι μήνες αντιστεκόμενοι ηρωικά στον εξοντωτικό ασφαλιστικά νόμο Κατρούγκαλου ξεχνώντας ότι οι περισσότεροι από αυτούς ούτε τα ακριβά πράγματι κοστούμεια, που το καθεστώς της αστικής υποκρισίας στα δικαστήρια τους επιβάλλει να φορούν, δεν έχουν κατορθώσει να αγοράσουν με δικά τους χρήματα.

Η αξιοπρέπεια αποτελεί εποικοδόμημα συμπεριφοράς που μπορεί να εκδηλώνεται μόνο στη βάση της οικονομικής ανεξαρτησίας και αυτήν πρέπει να την διεκδικήσουμε. Να συμπαρασύρουμε τους Δικηγορικούς Συλλόγους όλης της Ελλάδας, να αναδυθεί το πραγματικό πρόσωπο της δικηγορίας, να γίνει ο Δ.Σ.Α. αυτό που ήταν τα προηγούμενα χρόνια και για το οποίο ήταν υπερήφανοι και οι δικηγόροι και η κοινωνία.

Αλλά για να γίνει αυτό πρέπει να αλλάξουν οι συσχετισμοί. Και η αλλαγή τους δεν γίνεται ούτε με την παθητική διαμαρτυρία της αποχής, ούτε με την απεμπόληση της ψήφου σε μέσο συναλλαγής για «εκπλήρωση υποχρεώσεων». Και οι δύο επιλογές καταδικάζουν όλους μας στη νομιμοποίηση μιας ηγεσίας που μας υποβαθμίζει κοινωνικά και μας εξαθλιώνει επαγγελματικά, αναιρεί τον κοινωνικό μας ρόλο και τις αγωνιστικές παραδόσεις μας και αλλοτριώνει αυτό που γνωρίζαμε ως δικηγορία. Μειώνουν τη δυνατότητα των αντιστάσεων καθώς τις εγκαταλείπουν στο περιθώριο και τις περιορίζουν στις «μειοψηφίες». Και είναι κρίμα να χαθούν άλλα τέσσερα χρόνια !

Αθήνα, 17/11/2021

Κώστας Παπαδάκης, δικηγόρος

Πρώην μέλος του Δ.Σ. του Δ.Σ.Α. με την **«Εναλλακτική Παρέμβαση Δικηγόρων Αθήνας»**